

Tập thơ Hàn Mặc Tử

Website: <http://motsach.info>

Date: 11-October-2012

Âm Nhạc

Tinh hơn đồng trinh
Hùng qua hùng đông
Em mình nghe không
Im chưa nên đông
Say chưa ra lòng
Đều ngâm giấm cả.

Màu nào sắp rã
Vòng nào sắp cao
Ánh nào tương giao
Muôn thương đều lắng
Nhấn nào khăn khăn
Nhịp nào âu lo
Em hãy cầu cho.

Tinh hơn đồng trinh
Hùng quá hùng đông
Em mình nghe không?

Nhạc vàng tỏ rõ
Như sao trên trời
Đem nguyên ra phơi
Đem phần ra phơi
Ân tình tri ngộ
Trước đời trăng lên.

Em hãy làm duyên
Em cứ y nguyên
Đàn rơ tơ riết
Cả lòng đam mê.
In hình tưởng nhớ
Như tuồng ai ra
Như tuồng lân la
Đâu đây quyến luyến
Đố Nàng gần xa.

Màu không thấy ứng
Mùi qua linh thiêng
Những cốt cách tiên
Thấy đều cảm biết

Khi lòng xin thương
Lên gần đài Trăng
Hương ráng sức hương
Bùng bùng cao trắng.

Dâng lên quá trí
Quá giải Hàn Giang
Đố Nàng nói sao.

Trong nụ cười nao
Trong búp hoa nào
Có gì phôi thai.
Sao vấn vương hoài
Sao đắm hơi thở
Hương đắm hơi nhớ
Hương đắm hơi quen
Đố Nàng hay em.

(Thượng Thanh Khí)

Âm Thầm

Từ gió xuân đi, gió hạ về
Anh thường gửi gắm mối tình quê
Bên em mỗi lúc trên đường cái
Hóng mát cho lòng được thoả thuê!

Em có ngờ đâu trong những đêm
Trăng ngà giải bóng mặt hồ êm
Anh đi thơ thần như ngậy dại
Hứng lấy hương nồng trong áo em

Bên khóm thùy dương em thướt tha
Bên này bờ liễu anh trông qua
Say mơ vương phải mùa hương ướp
Yêu cái môi hường chẳng nói ra

Độ ấy xuân về em lớn lên
Thấy anh em đã biết làm duyên
Yêu dấu lòng anh ôm hận riêng.

Anh Điền

Anh nằm ngoài sự thực
Em ngồi trong chiêm bao
Cách nhau xa biết mấy
Nhớ thương quá thì sao?
Anh nuốt phút hàng chữ
Anh cắn vỡ lời thõ
Anh cắn cắn cắn cắn
Hồi thở đứt làm tý!

Ave Maria

Như song lộc triều nguyên: ơn phước cả,
Dâng cao dâng thần nhạc sáng hơn trăng.
Thơm tho bay cho đến cõi Thiên đàng
Huyền diệu biến thành muôn kinh trọng thể.
Và Tổng lãnh Thiên thần quỳ lạy Mẹ
Tung-hô câu đường hạ ngợp châu sa.
Hương xông lên lời ca ngợi sum hòa:
Trí miêu duệ của muôn vì rất thánh.

Maria! Linh hồn tôi ớn lạnh,
Run như run thân tử thấy long nhan,
Run như run hơi thở chạm tơ vàng...
Nhưng lòng vẫn thấm nhuần ơn triu mến.

Lạy Bà là Đấng tinh tuyền thánh vẹn
Giàu nhân đức, giàu muôn học từ bi,
Cho tôi dâng lời cảm tạ phò nguy
Con lâm lụy vừa trải qua dưới thế.
Tôi cảm động rung rung hai dòng lệ:
Dòng thao thao như bất tuyết của nguồn thơ.
Bút tôi reo như châu ngọc đềm vua,
Trí tôi hớp bao nhiêu là khí vị...
Và trong miệng ngậm câu ca huyền bí,
Và trong tay nắm một vọn hào quang...

Tôi no rồi ơn võ lộ hòa chan.
Tấu lạy Bà, Bà rất nhiều phép lạ,
Ngọc Như Ý vô tri còn biết cả,
Huống chi tôi là Thánh thể kết tinh
Tôi ưa nhìn Bắc đẩu rạng bình minh,
Chiếu cùng hết khắp ba ngàn thế giới...
Sáng nhiều quá cho thanh âm vời vợi,
Thơm đường bao cho miệng lưỡi không khen.
Hỡi Sứ thần Thiên Chúa Gabriel,
Khi người xuống truyền tin cho Thánh nữ,
Người có nghe xôn xao muôn tinh tú,
Người có nghe náo động cả muôn trời?
Người có nghe thơ mầu nhiệm ra đời

Để ca tụng, - bằng hương hoa sáng láng,
Bằng tràng hạt, bằng Sao Mai chiếu rạng,
Một đêm xuân là rất đổi anh linh?

Đây rồi! Đây rồi! Chuỗi ngọc vàng kinh.
Thơ cầu nguyện là thơ quân tử ý,
Trượng phu lời là Tông đồ triết lý,
Là Nguồn Trăng yêu mến Nữ Đồng Trinh
Là Nguồn Đau châu lụy Nữ Đồng Trinh.

Cho tôi thấp hai hàng cây bạch lạp,
Khói nghiêm trang sẽ dân lên trần ngập
Cả Hàn giang và màu sắc thiên không,
Lút trí khôn và ám ảnh hương lòng
Cho sốt sáng, cho đê mê nguyên ước...

Tấu lạy Bà, lạy Bà đầy ơn phước,
Cho tình tôi nguyên vẹn tợ trăng rằm,
Thơ trong trắng như một khối băng tâm,
Luôn luôn reo trong hồn, trong mạch máu,
Cho vỡ lở cả muôn ngàn tinh đầu,
Cho đê mê âm nhạc và thanh hương,
Chim hay tên ngọc, đá biết tuổi vàng,
Lòng vua chúa cũng như lòng lê thứ
Sẽ ngậy ngất bởi chung thơ đầy ứ
Nguồn thiêng liêng yêu chung Mẹ Sầu Bi
Phượng Trì! Phượng Trì! Phượng Trì! Phượng Trì!
Thơ tôi bay suốt một đời chưa thấu,
Hồn tôi bay đến bao giờ mới đậu
Trên triều thiên ngời chói vạn hào quang?

Bắt Chước

Cho Điểm 5 sao 4 sao 3 sao 2 sao 1 sao

Bắt Chước

Hàn Mặc Tử

Để cho hoa gió thì thào

Để cho mây nước nôn nao

Quên câu thương nhớ rồi sao

Em ơi thế nghĩa là sao

Khi hương thơm kẻ lổ miệng

Khi tình mới chạm vào nhau?

Em ơi thế nghĩa là sao?

Trăng đang nằm trên sóng cỏ

Cỏ đùa trăng đến bên ao

Trăng lại đắm mình xuống nước

Trăng nước đều lặng nhìn nhau...

Đôi ta bắt chước thì sao?

Bến Hàng Giang

Này đây lời ngọc song song
Xin dâng muôn sóng tơ đồng vui vui
Xin dâng này máu đang tươi
Này đây nước mắt giọng cười theo nhau
Mới hay phong vị nhiệm màu
Môi chưa nhấp cạn, mạch sâu đã tuôn
Ớ Địch ơi, lệ có nguồn
Hãy chia bớt nửa nỗi buồn sang tôi
Hôm nay trời lửng lơ trời
Dòng sông ánh sáng sẽ trôi hoa vàng
Tôi ngồi ở bến Hàng Giang
Khóc thôi mây nước bàng hoàng suốt đêm.

Bến Hàn Giang

Này đây lời ngọc song song
Xin dâng muôn sóng tở đồng với với
Xin dâng này máu đang tởi
Này đây nước mắt giọng cỡi theo nhau
Mới hay phong vị nhiệm màu
Môi chửa nhấp cạn, mạch sâu đã tuôn
Ớ Địch ời, lệ có nguồn
Hãy chia bớt nửa nỗi buồn sang tôi
Hôm nay trời lũng lỗ trời
Dòng sông ánh sáng sẽ trôi hoa vàng
Tôi ngồi ở bến Hàng Giang
Khóc thôi mây nước bàng hoàng suốt đêm

Bẽn Lẽn

Trăng nằm sóng soải trên cành liễu
Đợi gió đông về để lả lơi
Hoa lá ngây tình không muốn động
Lòng em hồi hộp, chị Hằng ơi.

Trong khóm vi vu rào rạt mãi
Tiếng lòng ai nói? Sao im đi?
Ô kia, bóng nguyệt trần trỗng tắm
Lộ cái khuôn vàng dưới đáy khe.

Vô tình để gió hôn lên má
Bẽn lẽn làm sao lúc nửa đêm
Em sợ lang quân em biết được
Nghĩ ngờ tới cái tiết trinh em.

Biển Hồn Ta

Máu tim ta tuôn ra làm bể cả
Mà sóng lòng rồn rập như mây trôi
Sóng lòng ta tràn lan ngoài xứ lạ
Dâng cao lên, cao tột tới trên trời.

Ôi ta đã mưa ra từng búng huyết
Khi say sưa với lượn sóng triền miên
Khi nhận lấy trong thâm tâm cay nghiệt
Giọng hồn đau trăm vạn nỗi niềm riêng.

Ta muốn níu hồn ai đương hiển hiện
Trong lòng và đang tắm máu sông ta
Ta muốn vớt ai ra ngoài sóng điện
Để nhìn xem sắc mặt với làn da.

Ôi ngông cuồng! Ôi rồ dại, rồ dại!
Ta đi thuyền trên mặt nước lòng ta
Ôi ngông cuồng, ôi rồ dại, rồ dại
Ta cắm thuyền chính giữa vũng hồn ta.

Buồn Ở Đây

Rao rao gió thổi phương xa lại
Buồn đâu say ngắm áo xuân ai
Lay bay lời hát, ơ buồn lạ
E buồn trong mộng có đêm nay.

Nắng sao như nắng đời xưa ấy
Nắng vàng con mắt thấy duyên đâu
Muốn gửi thương về người cổ độ
Mà sao tình chẳng nói cho đau.

Chiều xưa khúc nhạc nóng ran lên
Không có ai đi để lỗi thuyền
Nguồn thơ ứa mãi hai hàng lệ
Tờ giấy hoa tiên cũng ướt mềm.

(Thượng Thanh Khí)

Buồn Thu

Áp úng không ra đặng nửa lời,
Tình thu bi thiết lắm thu ơi!
Vội vàng cánh nhạn bay đi trót.
Hiu hắt hơi may thoảng lại rồi...
Nằm găng đã không thành mộng đặng,
Ngâm tràn cho đỡ lúc buồn thôi.
Ngàn trùng bóng liễu trông xanh ngắt,
Cảnh sắp về đông mắt đã với

Bút Thần Khai

Ngọn bút thần khai phước lộc nhà
Sáng như gương báu, lạnh như ma
Mực lửa khí vị vô hồn chữ,
Văn bút hào quang ở miệng ta.
Giấy trắng tinh khôi, tuôn huyết mạch,
Lời vàng nguyên vẹn trở tài hoa.
Ấm hơn tiếng nhạc reo trong ý,
Thơ đời xuân về phát tiết ra.
(Xuân Như Ý)

Cao Hứng

Tôi làm trăng cổ độ,
Lượng trời rộng bao la.
Tôi làm Tô Đông Pha
Đàn tương tư lạc điệu.

Thơ tôi thương huyền diệu.
Mọc lên đạo từ bi.
Tôi bắt chước Hi Di
Ngủ một trăm ngày dậy.

Xem mặt trời đang cháy
Là điềm có tiên tri.
Tôi thấy nàng Tây Thi
Giặt sa trên bàn thạch.

Tôi yêu trời nguyệt bạch,
Tôi say màu thanh thiên,
Tôi ung ả thuyền quyền
Ở trong pho tình sử.

Cho tôi hoa đèn ngự,
Cho tôi lòng ni cô,
Xuân trên má nường Thơ
Ngon như tình mới cắn.

Chơi Lên Trăng

Tôi đi trong ánh sương mờ
Tìm con trăng lạc ngoài bờ bên kia
Xứ yêu bát ngát, tôi lia
Dò xem ý tứ ban khuya, tôi liêu
Tôi gò mây lại
Tôi tìm sao bay
Gió nào tràn ngập xứ này
Và tràn ngập cả những ngày xa xôi
Không trào nước mắt không thê thảm
Tôi dọa không gian, rửa tới cùng
Tôi khát vô cùng
Tôi riết thời gian trong nắm tay
Tôi vo tiéc mển như vo lụa
Cát tiếng cười ròn xao động vùng mây.
Tôi nhập hồn tôi trong khúc hát
Để nhờ không khí đẩy lên trăng
Để nghe tiếng nhạc Nghê Thường trở
Để hớp tinh anh của nguyệt cầu
Và để thoát ly ngoài thế giới
Để cười, để trững, để yêu nhau.
Lên chơi cung Quế lần đầu
Ôi phép lạ, ôi nhiệm màu
Vườn tiên sáng láng như lòng người thương.

Chùa Hoang

Mái sụp, tường siêu, khách ngần ngại,
Hỏi thaVắng sự, bụt đã toan hồi tục;
Lạnh khói hương cây sắp thoát chùa.
Hoành cổ nhện giaBình phong rêu bám đứng chơ vơ
Tiếng chuông tế độ rầy đâu tá?
Để khách trầm luân lống đợi chờ!

Chuyến Đò Ngang

Chẳng hẹn hò sao gặp gỡ đây?
Người thời nhý tỉnh, kẻ nhý say
Trong veo làn nýc soi đôi mặt
Xa tít quê nhà trở một tay.
Tâm sự mới trao, bờ đã đến
Nỗi niềm chứa cạn, khách về ngay.
Ba sinh duyên nợ âu là thế
Một chuyến đò đũa nghĩa một ngày

Cô Gái Đồng Trinh

Đêm qua trăng vương trong cành trúc
Cô lảng giềng bèn chết thiệt rồi
Trinh tiết vẫn còn nguyên vẹn mới
Chưa hề âu yếm ở đầu môi.

Xác cô thơm quá thơm hơn ngọc
Cả một mùa xuân đã hiện hình
Thinh sắc cơ hồ lưu luyến mãi
Chết rồi - xiêm áo trắng như tinh.

Có tôi đây hồn phác tôi đây
Tôi nhập vào trong xác thịt này
Cốt để dò xem tình ý lạ
Trong lòng bí mật ả thơ ngây

Biết rồi, biết rồi! Thôi biết cả
Té ra Nàng sắp sửa yêu ta
Bao nhiêu mơ ước trong tim ấy
Như chực xuân về thổ lộ ra.

Cô Liêu

Gió lùa ánh sáng vô trong bãi
Trăng ngậm đầy sông, chảy lảng lai.
Buồm trắng phất phơ như cuống lá
Lòng tôi bát ngát rộng bằng hai.

Tôi ngồi dưới bến đợi nường Mơ,
Tiếng rú ban đêm rạn bóng mờ,
Tiếng rú hôn tôi xô vỡ sóng,
Rung tầng không khí bạt vi lô.

Ai đi lẳng lẳng trên làn nước,
Vội lại ai ngồi khít cạnh tôi?
Mà sao ngậm kín thơ đầy miệng,
Không nói không rằng nín cả hơi?

Chao ôi! Ghê quá trong tư tưởng,
Một vũng cô Liêu cũ vạ đời!
Chao ôi ghê quá! Chao ghê quá!
Cảm thấy hôn tôi ớn lạnh rồi!

Cửa Sổ Đêm Khuya

Hoa cười nguyệt rọi cửa lồng gương
Lạ cảnh buồn thêm nỗi vấn vương
Tha thướt liễu in hồ gợn bóng
Hững hờ mai thoảng gió đưa hương
Xa người nhớ cảnh tình lai láng
Vắng bạn ngâm thơ rượu bể bàng
Qua lại yếm ngàn dâu ủ lá
Hòa đàn sấn có đế bên tường.

Cuối Thu

Lựa trời ai dệt với ai căng,
Ai thả chim bay đến Quảng Hàn,
Và ai gánh máu đi trên tuyết,
Mảnh áo da cừu ngấm nở nang.
Mây vẽ hàng hà sa số lệ,
Là nguồn ly biệt giữa cô đơn.
Sao không tô điểm nên sương khói,
Trong cõi lòng tôi buổi chập chờn.
Đây bãi cô liêu lạnh hững hờ,
Vội buồn phơn phớt, vắng trơ vơ.
Cây gì mảnh khảnh run cầm cập,
Điềm báo thu vàng gầy xác xơ.
Thu héo nắc thành những tiếng khô.
Một vì sao lạ mọc phương mô?
Người thơ chưa thấy ra đời nhỉ?
Trình bạch ai chôn tận đáy mô?

Cưới Xuân Cưới Vợ

Lá nại - đông tở gió đái chiều
Bướm vườn hạnh áo xinh đem trẻ
Nhà quan nao cốt cách ra vẻ
Xuân vô ra không biết bao nhiêu
Pháo nhân duyên nổ đã hơi nhiều
Trầu lịch sự tằm mời hai họ
Đường trai thẹn nên không dám ngó
Nói chi Nường là gái đồng lân
Buồng không xa xiêm áo sượng sần
Ông mai mới cười như ngô nổ
Người ta cưới cả xuân cả vợ
Nên ân tình nổi máu trên môi
Còn em sao chưa biết hổ người
Để mai mốt anh đi lễ hỏi.
Còn em nữa, lòng chưa biết nói
Đôi mắt còn nguyên vẹn mùa thơ
Đứng không xa, sao ngó hững hờ
Anh sốt ruột muốn kêu: Em, quá.

Đà-lạt Trăng Mờ

Đây phút thiêng-liêng đã khởi đầu.
Trời mơ trong cảnh thực huyền mơ!
Trăng sao đắm đuối trong sương nhạt
Như đón từ xa một ý thơ.
Ai hãy làm thình chớ nói nhiều,
Để nghe dưới đáy nước hò reo,
Để nghe tơ liễu rung trong gió,
Và để xem trời giải nghĩa yêu.
Hàng thông lấp-loáng đứng trong im
Cành lá in như đã lặng chìm.
Hu-thực làm sao phân-biệt được!
Sông Ngân-Hà nổi giữa màn đêm.
Cả trời say nhuộm một màu trắng,
Và cả lòng tôi chẳng nói rằng.
Không một tiếng gì nghe động-chạm,
Dẫu là tiếng vỡ của sao băng...

Đàn Ngọc

Điệu Hàm Chương mai hoa còn rớt ngọc,
Xiêm nghê nàng ven vén để hương lay,
Nốc đi cho làn phấn điểm màu say,
Cho rung động toàn thân người róm khóc.
Rồi muôn xuân đã nư chiều thốn thức,
Đều run lên như thể tấm hồn mơ.
Ai gieo chi thương tiếc giữa đường tơ,
Cho lỡ dở vang lên từng tiếng nấc!
Nguồn sáng láng lờ đi trong sự thật,
Trong ảo huyền và trong cả mê ly.
Ai nữ nào cắt nghĩa tới hàng mi:
Là ứ lại, là trào ra nước mắt.
Bằng trăm tiếng vẽ ra trăm màu sắc,
Với đôi tay này trút hết đê mê.
Dạ lan hương bùng nở cánh e dè,
Trong khúc nhạc rên đều hơi gió rớt.
Đàn ngọc đã rít lên chiều nả nớt,
Tôi kêu rêu van khóc lạy nàng thôi!
Hãy uống đi cốc rượu ngấm đầy hơi,
Chan chứa vị nồng say đêm hợp cần.
Nàng! Lạy nàng! hãy nghe tôi cầu khẩn:
Hãy khoan tay cầm lại trí tương tư,
Đang chòn vòn trong nguồn sáng ngắt ngư,
Đang lướt lướt ở trong màu hoa lệ.
Trên cung bực hãm mau niêm ngọc kể,
Với lòng run ngưng hết cả thanh âm,
Cho lũng lơ chơi với điệu phong cầm,
Cho tôi bớt bồi hồi trong một phút.

Đàn Nguyệt

Hỏi chơ mấy tuổi? Đáp mười lăm
Non nước từng phen nổi tiếng tăm
Bạc mạng đàn chơi đau nửa kiếp
Đồng tâm tơ buộc chặt quanh năm
Chường mình trước án trông đầy đặn
Nép mặt trông hoa nói thỉ thầm
Mười khúc đoạn trường say chữa tỉnh
Thuyền ai thấp thỏm muốn ôm cầm

Đây Thôn Vĩ Dạ

Sao anh không về chơi thôn Vĩ?
Nhìn nắng hàng cau, nắng mới lên,
Vườn ai mướt quá xanh như ngọc
Lá trúc che ngang mặt chữ điền.

Gió theo lối gió, mây đường mây
Dòng nước buồn thiu, hoa bắp lay...
Thuyền ai đậu bến Sông Trăng đó,
Có chở trăng về kịp tối nay?

Mơ khách đường xa, khách đường xa,
Áo em trắng quá nhận không ra...
Ở đây sương khói mờ nhân ảnh,
Ai biết tình ai có đậm đà?

Đà Lạt Trăng Mờ

Đây phút thiêng liêng đã khởi đầu.
Trời mơ trong cảnh thực huyền mơ!
Trăng sao đắm đuối trong sương nhạt
Như đón từ xa một ý thơ.
Ai hãy làm thinh chớ nói nhiều,
Để nghe dưới đáy nước hò reo,
Để nghe tơ liễu rung trong gió,
Và để xem trời giải nghĩa yêu.
Hàng thông lấp loáng đứng trong im
Cành lá in như đã lặng chìm.
Hư thực làm sao phân biệt được!
Sông Ngân Hà nổi giữa màn đêm.
Cả trời say nhuộm một màu trắng,
Và cả lòng tôi chẳng nói rằng.
Không một tiếng gì nghe động chạm,
Dẫu là tiếng vỡ của sao băng...

Đêm Không Ngủ

Non sông bốn mặt mơ màng
Thức chỉ mình ta dạ chẳng an.
Bóng nguyệt leo song sờ sẫm gối
Gió thu lọt cửa cọ mài chăn.
Khóc giùm thân thể hoa rơi lệ
Buồn giúp công danh để dạo đàn.
Trỗi dậy nôm na vài điệu cũ
Năm canh tâm sự vẫn chưa tàn

Đêm Xuân Cầu Nguyệt

Tặng cả và thiên hạ
Trời hôm nay bình an như nguyệt bạch,
Đường trăng xa, ánh sáng tuyệt vời bay...
Đây là hương quý trọng thấm trong mây
Ngời phép lạ của đức tin kiều diễm :
Câu tán tạ, không khen long cả phẩm :
Bút Xuân thu mùa nhạc đến vừa khi
Khắp mười phương điếm lạ trở hoài nghi :
Cây bằng gấm và lòng sông toàn ngọc!
Và đầu hôm một vì sao liền mọc
Ơ? phương Nam mầu nhiệm biết ngần mô!
Vì muôn kinh dồn dập cõi thơm tho,
Thêm nghĩa lý sáng trung như thất bảo.
Ta chấp hai tay lạy quỳ hoan hảo.
Ngửa trông cao, cầu nguyệt trắng không gian,
Để vừa dâng, vừa hiệp bốn mùa xuân
Nở một lượt giàu sang hơn Thượng Đế.
Đã no nê, đã bura rồi, thế hệ
Của phường trai mê mẩn khí thanh cao.
Phượng Hoàng bay trong một tối trăng sao
Mà ánh sáng không còn khiêm nhượng nữa;
Đương cầu xin, ọc thơ ra đường sữa,
Ta ngắt đi trong khối lạc của hồn đau...
Trên chín tầng diêu rộng cả trần châu
Đường sống lại muôn ngàn hoa phẩm tiết
Nhịp song đôi : này đây, cung cầm nguyệt
Uớp lời thơ thành phước lộc của đường tu,
Tôi van lơn, thăm nguyệt Chúa Giê Su
Ban ơn xuống cho mùa xuân hôn phối,
Xin tha thứ những câu thơ tội lỗi
Của bàn tay thi sĩ kẻ lên trăng :
Trong bao đêm xao xuyến vũng sông Hằng.
(Xuân như ý)

Đời Phiêu Lãng

* Gửi một gái quê làng tôi.

Mây trắng ngang trời bay vẫn vơ
Đời anh lưu lạc tự bao giờ
Đi đi... đi mãi nơi vô định
Tìm cái phi thường cái ước mơ.
Ở chốn xa xôi em có hay
Nắng mưa đã trải biết bao ngày
Nụ cười ý vị như mai mĩ
Mĩ cái nhân tình lúc đổi thay.
Trên đời gió bụi, anh lang thang
Bụng đói như cào lạnh khớp răng
Không có nhà ai cho nghỉ bước
Vì anh là kẻ chẳng giàu sang
Ban đêm anh ngủ túp lều tranh
Chỗ tạm dừng chân khách bộ hành
Đến sáng hôm sau anh cất bước
Ra đi với cái mộng chưa thành.

Đôi Ta

.....
Mà anh hay em trong tim đều rạn
Đều chôn sâu hình ảnh một người mơ
Bây giờ đây quán quít hiện bây giờ
Chỉ biết có đôi ta là đang sống
Đang cho nhau ngọt ngào và đang mộng
Cố làm lơ không biết đến thời gian
Đến bông hoa tàn tạ với trăng ngàn
Đến những tình duyên chung quanh thất vọng
Nhiều hành tinh tan đi vì đã lỏng
Ôi muôn năm! Giấc mộng đã đời chưa?
Lúc ấy sóng triều rên rỉ chưa bura
Cứ nhắm mắt, cứ yêu nhau như chết
Cứ sáng sốt, tê mê và rũ liệt
Đừng nghe chi âm hưởng địa cầu đang
Vỡ toang ra từng mảnh, cả không gian
Cả thời gian, từ tạo thiên lập địa
Đều trộn trạo, điều hòa và xí xóa
Thành hư không như tình ái đôi ta.
Trong im lìm, lẻ loi trong dãy động,
Cũng hình như, em hỡi, động Huyền Không
Mà đêm nghe tiếng khóc ở đáy lòng,
Ở trong phổi, trong tim, trong hồn nữa.
Em cố nghĩ ra một chiều vàng úa,
Lá trên cành cành héo hắt, gió ngừng ru:
"Một mối tình nức nở giữa âm u,
Một hồn đau rã lần theo hương khói,
Một bài thơ cháy tan trong nắng rọi,
Một lời run hoi hóp giữa không trung,
Cả niềm yêu, ý thơ, cả một vùng,
Hóa thành vũng máu đào trong ác lặn",
Đấy là tất cả người anh tiêu tán,
Cùng trăng sao bàng bạc xứ Say Mơ
Cùng tình em tha thiết như văn thơ
Ràng rịt mãi cho đến ngày tận thế.